

Oğuz Kağan Destanı ve aşağıdaki metinden faydalanarak çalışmayı yapınız.

HAZRET-İ ALİ İLE MAĞRİP'TEKİ EJDERHANIN CENGİ

Rivayet edenler şöyle anlatır: Bir gün, Muhammed Mustafa hazretleri, mescidinde sabah namazını kıldı. Ashabına nasihat ederdi. Tam bu sırada mescidin kapısında bir kalabalık oluştu. Hazret-i Resul: — Ya Selman! Dışarı çıkıp bak, bu ne kalabalıktır, dedi.

Selman dışarı çıktı, baktı ki yedi kişi dışarıda bekler. Boyunları ince, benizleri sarı ve karınları şiş ve dizlerine inmiş. Selman bunları gördü, gelip Hazret-i Resul'e haber verdi. Hazret-i Resul:

— Söyle, içeri gelsinler

Bunlar içeri girdiler, Hazret-i Resul'e selam verdiler. Hazret-i Resul bunlara yer gösterdi, oturdular. Sonra Hazret-i Resul:

— Ey kişiler! Sizin bu hâliniz nedir, nereden geliyorsunuz ve adlarınız nedir, dedi. Onlar:

— Ya Muhammed! Biz Mağrip diyarından geliriz. Padişahımızın adı, Şah-ı Şems-i Mağribî'dir. Bizi size gönderdi. Mağrip ilinde bir bela peyda oldu.

Bu Mağrip ilinde bir kuyu, o kuyuda da bir ejderha vardı. Yılda bir kere kuyudan dışarı çıkar. Öyle bir ejderhadır ki anlatmak mümkün değildir. Bu ejderhanın karargâhı olan kuyunun yanında bir pınar vardır. Mağrip memleketinin tamamı dört yüz parça kaledir. Bu kalelere su, hep o pınardan taksim olur. Zira ondan başka su yoktur. O ejderha yılda bir kere o kuyudan çıkar ve o sudan içer. Geride kalan suyu her kim içerse hasta olur. Bir iki günden sonra ölür. (...)

—Ya Resulallah! O ejderha, öyle bir ejderhadır ki gökyüzünden kuş uçup üzerinden geçemez. Hemen kapıp alır. Bir kule yakın varmanın imkânı yoktur, deyip Şah-ı Şems Mağribî'nin mektubunu çıkardılar. Çıkardıkları mektubu Hazret-i Resulullah'ın huzuruna koydular. Hazret-i Resulullah mektubu alıp vahiy kâtibine verdi.

(...)

Hazret-i Resul-i Ekrem bu mektubun içinde yazanları dinledi. Hemen ashabdan tarafa bakıp:

— Ya Ashab! Bilmiş olun ki; bize farz oldu. Gidip ejderha ile cenk edeceğiz. Şimdi sizden istediğim şudur: Her kimin din gayreti varsa gidip o canavar ile cenk eylesin. İnşallah o belayı bu memlekette def eyleyecek, dedi.

(...)

Hazret-i Emirü'l-müminin Ali'yi davet edip:

— Ya Ali! Tanrı seni Mağrip diyarına gönderdi. O gazayı sana nasip eylemiş. Mağrip diyarında bir ejderha peyda olmuş. Orada bir yerde bir pınar varmış. O pınardan Mağrip vilayetinin tamamı, dört yüz kale su almış. Bütün diyara su o pınardan dağılmış. O pınarın yanında bir kuyu varmış. O kuyuda bir ejderha varmış. Yılda bir kez çıkıp o suyu içermiş. Geri kalanı zehirli imiş. O suyu her kim içerse hasta olup bir iki günden sonra ölmüş.

(...)

Hazret-i Resul böyle deyince Hazret-i Ali:

— Ya Habiballah! Her kim Allahuteala'nın buyruklarını ben kuluna emrederse, başımın üzerine olsun. Gideyim Hakk teala yoluna ve senin aşkına canımı feda edeyim. O memlekete gideyim. Tanrı teala başıma ne yazdıysa göreyim. Hakk'ın emrine ve Resul'üne itaatkârım, dedi.

(...)

Allahuteala'ya tevekkül edip günden güne, yiye içe, kona göçe Mağrip vilayetine geldiler. Tansu Kalesi, Şah-ı Şems-i Mağribî'nin başkenti idi. Oradan ejderhanın makamına iki günlük yol vardı. Kays, Şah-ı Mağribî'nin veziri idi:

— Ya Ali! Siz biraz yavaş gelin. Ben ileri gidip Şah-ı Şems-i Mağribî'ye sizin geldiğinizi müjdeleyeyim. Sizi karşılamaya gelip saygı göstereyim, dedi. Hazreti Ali:

— Güzel olur, git, dedi.

(...)

Hemen bir geniş yerde konakladılar. Çadırlar kuruldu. O gece orada dinlendiler. Sabah oldu, namaz kıldılar. Atlarına bindiler. O esnada davul sesleri geldi. Meğer ki orada bir kâhya varmış. Emirü'l-müminin Ali ondan sordu: